

אנה צידולקין / תיעוד: יהודית זוסמן

נולדתי בוינה ב1932.

גרתי בוינה עד 1938. הייתה לנו חנות שנסגרה.

התחלתי ללכת לבית ספר. כעבור כמה חודשים הפסקתי ללמוד. הגרמנים לקחו את אבא. הוא חזר הביתה. בפעם השנייה לקחו אותו למחנה ריכוז שאייכמן היה אחראי עליו. החנות שלנו לא נפתחה יותר. באו לקחת את אמא. היא מכרה את תכולת הביתה. עברנו לסבתא במחוז אחר. לא נגעו בה כי היה לה בעל נכה ממלחמת העולם הראשונה. אימא הלכה לאייכמן והבטיחה לו שתעזוב את וינה. אבא שוחרר. אני הייתי בת 7. שלחו אותי עם ילדים נוספים שבאו מהולנד לנמל ומשם הגענו לדובר באנגליה לפני פרוץ המלחמה. אישה בת 30 באה לקחת אותי ולא ידעה לדבר גרמנית. עלינו על רכבת ללונדון. שם פגשנו את אימא שלה. הן קנו שתי שמלות ונעליים חצאיות. הגענו לאחוזה מחוץ לעיר. שם חייתי שש וחצי שנים. עברנו לאוקספורד.

למדתי בבית ספר. לא השתלבתי בו, והועברתי לבית ספר עם פנימייה. כל הזמן קיבלתי מכתבים מהוריי שהיו כבר בארץ בקריית נחום. אבא עבד אצל הבריטים. ב 1945 עליתי לארץ בעזרת הסוכנות. קיבלתי סרטיפיקט. הייתי באונייה שנסעה לחיפה עם ניצולי שואה. נעצרתי והועברתי לעתלית. לאחר שלושה ימים שוחררתי והתאחדתי עם הוריי שגרו אז בעיר גנים. למדתי בבית ספר בקריית מוצקין. אחר כך עברתי דרך עליית הנוער ללמוד בבן שמן. הייתי בבן שמן שנה וחצי. עבדתי ברפת ובעיבוד צמר. פרצה מלחמת השחרור. חזרתי הבייתה. הייתי בת 15. הלכתי לבית ספר לפקידות בחיפה. הגעתי לבית הספר מהבית במשוררין. פתחו סניף לבית הספר לפקידות בצריף בקריית חיים. נרשמתי לנוער העובד ועבדתי בוולקן יציקה כטלפוניסטית כשנתיים. בגיל 18 וחצי התחתנתי עם בחור רוסי שעלה לארץ ישראל דרך קפריסין ועבד בסולל בונה. גרנו בחדר בקריית חיים. עברנו משם לקריית ביאליק, שם גרנו כל השנים.

יש לי בת באמריקה עם שני ילדים ונכדה. ויש לי בת בארץ, בגדרה ולה שתי בנות .